

det skulde vise sig, at den ikke betalte sig for noget af disse Lande. — Altsaa, Sukkerroeproduktionen er, naar der ingen Eksportpræmie findes, ulige gunstigere stillet her til Lands end Produktionen af Korn, og den er gunstigere stillet end i Tyskland, der begunstiger Udførsel af Korn til os. Man kan maaske ikke sige, at Tyskland har en Eksportpræmie paa Korn; men sikkert er det, at Tyskland begunstiger Udførsel af Korn. Det ved enhver dansk Landmand, thi det maa han erfare hvert Efteraar, naar vi have faaet Kornet i Hus og tærsket det. Saa indtræder der formedelst Indførselen af tysk Rug og Hvede og maaske somme Tider ogsaa af andre Kornsorter en Slaphed i Prisen, som er overordentlig trykkende for de danske Landmænd, og det uagtet Tyskland hjemme hos sig har Priser paa Korn, der ere ulige højere end de tilsvarende Priser i Danmark.

Derfor mener jeg, at Landmændene i Danmark blive ikke slaede ned ved Afskaffelsen af Sukkerbeskyttelsen. Men vil da den anden Side af Sukkerindustrien lide, den egentlige Sukkerindustri? Ja, den vil naturligvis lide, for saa vidt som den faar mindre gunstige Betingelser, men den beholder efter min Mening saa gunstige Betingelser, at den kan gøre uhyre gode Forretninger fremdeles. Jeg skal gøre et lille bitte Regnestykke: Naar Verdensprisen for tysk Raasukker i Dag er ca. 9 sh. eller 8 Kr. pr. 100 Pd., saa faa Roedyrkerne efter de nuværende Kontrakter foruden Affaldet 61 Øre i Grundpris, og dermed kunne de nøjes — den Forretning er endnu god, naar de ikke trykkes fra nogen Side. Saa bliver der, efter en Udvinning af blot $12\frac{1}{2}$ Pd. Sukker, af de 8 Gange $12\frac{1}{2} = 100$, dog 39 Øre tilbage til Driftsomkostninger og Renter. Men da Driftsomkostningerne ret bekendt andrage ca. 30 Øre, saa bliver der 9 Øre til Rente. Med en Gennemsnitsproduktion af $7\frac{1}{2}$ Mill. Centner udgør det 6 à 7 pCt. i Renter. Det er naturligvis ikke nogen Rente, som i særlig Grad fornøjer dem, der gerne ville have 70 pCt. i Rente, men det er dog en anstændig Rente. Og det maa bemærkes, at jeg her har regnet med de laveste Satsen i alle Retninger, og at jeg har regnet udelukkende med Fortjenesten paa Raasukker uden at medregne Fortjenesten paa Raffinaderi og Handel, som indbringer de danske Sukkerfabrikker overordentlig meget.

Langt fra at disse Vilkaar ere dræbende for dansk Sukkerindustri, maa man

altsaa sige, at de ere ret gunstige, og kunde man faa bragt Landbruget til at arbejde under saadanne Vilkaar, vilde det anse sig for ganske overordentlig velstillet. De Betingelser ere i alt Fald lige saa gunstige som dem, under hvilke nogen anden ubeskyttet Industri til Forædling af Landbrugsprodukter, saasom Mejerier og Slagterier, virker.

Men saa kunde man jo sætte, at de danske Sukkerfabrikker ikke vilde arbejde paa saadanne Betingelser, og at vort Land vilde lide herunder. Hvis ærede Medlemmer i denne Sal have en saadan Tro — og navnlig det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne) talte for et Øjeblik siden om den ledende Stilling og den ganske overordentlig beundringsværdige Stilling, de danske Sukkerfabrikker indtage i dette Samfund —, saa deler jeg ikke den Tro. Jeg nærer ikke den Anskuelse. Jeg mener, at hvis ikke de danske Sukkerfabrikker havde eksisteret, kunde Landbruget have udvidet sig paa Sukkerroekulturens Omraade i en Grad, som det vilde være tjent med, og i en saadan Grad, at det kunde have indbragt Samfundet store Kapitaler. Og jeg mener, at om de danske Sukkerfabrikker ikke skulde ville arbejde paa de Vilkaar, at Sukkerbeskyttelsen afskaffes, vilde der øjeblikkelig danne sig det, hvis Dannelsen nu forhindres, nemlig Andelssukkerfabrikker, som vilde kunne arbejde under gunstige Forhold, idet de nemlig kunde arbejde med ringere Anlæg og ringere Rente og i enhver Henseende med færre Fordringer til Livet, om jeg saa maa sige, og med større Overskud til den originale Produktion, Produktionen af Sukkerroer.

Jeg har her givet en nøgtern Fremstilling, hvis Mening er at skulle bevise, at Sukkerroekulturen godt vilde kunne trives i vort Land — og Sukkerindustrien ogsaa — uden den mindste Beskyttelse. Men jeg vil dertil føje, at om den ikke skulde kunne gøre det uden Beskyttelse, saa burde den afskaffes, saa burde den opgives, og det af følgende Grunde: For det første behøver Sukkerroekulturen fremmed Arbejdskraft i et Omfang, som ingen anden af Landbrugets Kulturer behøver det. Dette er en Mangel ved den. For det andet er den forcerede Efteraarsindhøstning af Sukkerroerne en stor Driftsgene, som paavirker Folkeforholdet og hele Egnens Forhold i en meget ubehagelig Grad. Og i saa Henseende gælder endnu stærkere den tredje Indvending, jeg har imod Sukkerindustrien, nemlig den, at